

Marius Tripon

Cum să auzi glasul Lui?

Am avut dorința, cu ajutorul Domnului, să scriu o carte mică pentru creștinii care cunosc pe Domnul Isus ca Mântuitor personal. Este pentru aceia a căror duh a fost trezit la viață (Coloseni 2:13, Romani 6:13, Efeseni 2:1) prin căință și naștere din nou și au intrat în Legământ prin botez. Aș îndrăzni să spun că mesajul acestei cărți se vrea a fi un mic ghid îndrumător spre supranaturalul lui Dumnezeu, care poate totul, (Genesa 18:14) în măsura îngăduinței Lui. Prin supranatural înțelegem evenimente s-au stări care prin îngăduința lui Dumnezeu depășesc legile fizice și legile naturale. Contrar filozofiei care face din lucruri simple lucruri complicate aș vrea să arăt lucruri de mare valoare spirituală, încercând a le face puțin mai ușor de înțeles. Această carte cheamă la răstignirea drepturilor omului vechi (Romani 6:6, Galateni 2:20) și recunoașterea lui Dumnezeu ca Împărat al vieții noastre care ne-a promis că este cu noi în toate zilele, și împuternicirea omului nou. În timp ce așteptăm cu nerăbdare întruparea noastră divină sau răpirea Bisericii la sunetul trâmbiței, și facem aceasta în pace fără delirări de idei despre Harpato sau Parusia, ori prin a căuta să aflăm ziua aceea. Scriind nu doar frumosul, ci Adevărul, vreau să fiu folositor Împărăției Lui, prin a pune la îndemâna celor care vor să fie mai aproape de Dumnezeu, câteva gânduri.

Aceste rânduri sunt pentru aceia care numesc succes a rămâne credincioși Domnului Isus, indiferent de circumstanțe. De obicei, subiectul meu este mântuirea oamenilor care se încapățânează să meargă în iad, deși există

calea plătită, să ieși din trista stare de muritor nemântuit; dar pentru cei care vor mai mult din ce are Dumnezeu pentru noi, am scris câteva rânduri despre felul în care putem avea o convorbire cu Stăpânul lumii.

Suntem o țărână frământată de mâna Creatorului care și-a pus amprenta chipului Său în noi, și în dragostea Sa a pregătit calea pentru a ne duce la El după această viață. Ca oameni, putem spune că viața este ca un tren în care ne trezim fără să ne aducem aminte când am urcat, dar suntem atrași ca de un magnet imens spre El, (Eclesiastul 3:11) în fața căruia vom sta într-o zi hotărâtă de El, când vom coborî din trenul vieții. Într-o lume care scrâșnește cu ne iubire, și în ascuns se fac planuri meschine de către oamenii puterii de moment, în spatele cărora sunt forțe demonice, exista o specie de oameni care au iubire pentru Dumnezeu și pentru sufletele nemântuite, și au o sete tot mai mare după tot ce are Dumnezeu pentru copiii Lui. În lumea în care trăim, cele mai mari bucurii, împliniri sau dezamăgiri și nefericire vin în urma relațiilor care le avem cu cei din jurul nostru. Ca unii care am gustat ce bun este Domnul, putem spune că cea mai mare împlinire pe pământ o avem prin legătura noastră cu Dumnezeu. Într-o vreme când democrația cu drepturile creștinilor se destramă pe zi ce trece, și guvernele lumii se unesc sub pretextul de a controla o contaminare fizică, cu planuri îndrăznețe de a decima omenirea, vor să controleze pământul creat de Dumnezeu îndreptându-l spre mirajul folosit de atei comuniști în care toți au de toate inclusiv o religie globală, pentru a pregăti apariția lui Anticrist. Există totuși o grupare de creștini născuți din nou care vor să învețe

cum pot să se apropie mai mult de Dumnezeu așa încât să audă glasul Lui.

Cât timp suntem în viață, avem oportunitatea de a deveni copii a lui Dumnezeu, adevărați, care înseamnă a urma cât se poate de aproape, ca mod de viață, pe Domnul Isus; urmând lumina Scripturii care poate lumina ochii inimi. Odată deprinși cu mesajul Scripturii, putem trata Cuvântul Sfânt ca fiind cel mai la îndemână pentru a sta de vorba cu El. În 1454 Gutemberg a tipărit pentru prima dată 200 de Biblii, dar de atunci, această carte, pentru care mulți au fost persecutați, a ajuns să fie cea mai tipărită carte; cea mai iubită și cea mai urâtă. Cine nu iubește această Carte nu are nici un argument că iubește pe Dumnezeu. Cel mai obișnuit fel de a auzi Vocea Domnului este prin a deschide Cuvântul inspirat de Duhul Sfânt. Dumnezeu vorbește prin mesaje în Casa de rugăciune, prin vasele Lui, dar ni s-a făcut o promisiune ca oi ale Domnului Isus: "Oile merg după El, pentru că îi cunosc glasul" (Ioan 10:4). Știm că El vorbește prin Cuvânt dar unii vor mai mult. Sunt și din aceia care fac abuz de această promisiune, și merg la extremă, spunând tot timpul că Dumnezeu spune asta sau asta în lucruri banale. Astfel de cazuri fac să fie vorbită de rău calea Domnului; unii vorbesc din gândurile izvorâte din dorințele lor, sau mai rău, sunt convulsii psihologice. Sunt bani, picturi, diamante veritabile, originale și sunt copii. Viața trăită în sfințenie, cunoașterea Cuvântului, ne pot feri de falsuri. Mai întâi, dacă Duhul Sfânt ne convinge de vre-o vină, cerem iertarea Lui cu căință. Apoi îi dăm toate îngrijorările până ce nu le mai porți, altfel rugăciunea este doar o plângere și nu poți înainta. Un

copil vorbește ca un copil dar odată adult vorbește diferit. Poți fi un începător în abilitatea de a-L auzi, sau mai matur în abilitatea spirituală de a-L auzi. Experiența vieții de rugăciune, în izolare, fără grabă pentru a face alte lucruri, face posibil ca să-I auzi mesajul. Avem promisiunea Lui că oile Lui aud și deosebesc glasul Lui de alte glasuri străine. Vrajmașul sufletului nostru ar vrea să crezi că doar unii, doar elita de creștini renumiți, pot prinde această legătură, care ne vorbește ca o voce înlăuntrul nostru, dar nu este exclus ca să auzi la nivelul urechilor. Contează mult cum te poziționezi spiritual și chiar fizic. Spiritual trebuie să simți că ai fost iertat pe deplin, iar fizic trebuie să ai un loc în liniște, fără întreruperi de gălăgie. Acela care nu vrea să creadă că oile Lui pot auzi glasul Lui, nu va auzi nimic. Dacă aud cumva ceva, o vor pune vocea pe seama gândurilor lui. Dacă ești oaia Lui ai dreptul la acest privilegiu, să-L auzi pe Acela care-ți este Tată, când, prin credință, mergi înaintea Lui cu așteptări bazate pe ce spune Scriptura. Trăim tragedia lumii când, în bună parte, cei care poartă numele de creștini sunt lumești, idolatrii, și nu știu ce înseamnă experiența nașterii din nou, și în acest fel stau cu sufletul lor sub un adăpost fals al religiilor scornite de oameni. Astfel de oameni trebuie să audă Evanghelia și să se pocăiască necondiționat ca să găsească pacea și sfințirea.

Este un veac al înșelăciunii, când binele este numit rău și invers, și dimensiunea pământească ocupă toată viața oamenilor fără să lase loc pentru grija sufletului. Este o vreme a creștinilor “doritori de cale largă” cu interpretări liberale; trăiri care i-au făcut să nu poată fi deosebiți de

lume. Este o vreme când sporește necurăția și se dau legi care încurajează fărădelegea; trăim o vreme a prăbușirii moralității, și totuși Dumnezeu mai are martori ai Învierii Lui; suflete cu pasiune pentru Adevărul lui Dumnezeu. Trăim vremuri tulburi și încurcate, când prorocul mincinos vrea să strângă omenirea sub umbrela ecumenismului, cu miciuni care atacă Dumnezeirea Fiului, și ține oamenii, deja bezmetici de plăcerea desfrâului, în rătăcire de Acela care este oglindirea Tatălui (Evrei 1:3) și Logosul întrupat. Este o vreme în care, dacă proclami adevărul cum cere Dumnezeu în Scriptură, ești privit ca revoluționar - chiar fanatic - și totuși, mai poți găsi creștini care citesc și trăiesc Cuvântul Sfânt, pentru că Dumnezeu nu se lasă fără mărturie. Am întâlnit credincioși care au fugit de "stricăciunea care este în lume prin poftă," (2Petru1:4), cu un înalt standard moral, care au gustat că bun este Domnul; care vor mai mult ca rutina săptămânală; credincioși care vor să umble mai aproape de Dumnezeu, cârmuiți fiind de Duhul Sfânt. Oameni care au făcut din Dumnezeu ținta căutarilor lor, pentru care a iubi nu este un eveniment, ci un proces continuu al vieții; au căutat pe Dumnezeu și El s-a lăsat găsit. "Mă veți căuta, și mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima." (Ieremia 29:13). Astfel de oameni nu s-au mulțumit să dea lumină cât un licurici; au luminat cu putere, ca și alții să vadă Calea ce duce la mântuire, prin exemplu personal.

Aceste rânduri nu sunt pentru amatori de senzații tari, fără integritate spiritual, ci pentru aceia care se smeresc sub mâna tare a lui Dumnezeu. Este pentru aceia care pot să spună că ei cred în Dumnezeu așa cum cred că există soare;

este pentru aceia care cred că El este atotputernic în lumină și în întuneric. Aceste rânduri sunt scrise spre a veni în ajutorul aceluia care au dorința să audă glasul Domnului. "Fă-mă să-ți aud glasul! Căci glasul Tău este dulce, și fața ta este plăcută." (Cântarea Cântărilor 2:14). Este pentru aceia care vor să trăiască o închinare plăcută Domnului Isus, nu doar formalism religios. Este pentru aceia care găsesc vrednic de cinste și adorare fără limită pe Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu. Este pentru aceia care nu se împotrivesc Duhului Sfânt, se fac părtași Duhului Sfânt prin botezul umplerii cu Duhul Sfânt, și vor să mai crească în harul felurit de necuprins a lui Dumnezeu.

Tot ce primim de la Dumnezeu este prin credință, datorită înfierii, și nu pentru meritele noastre. Domnul Isus din noi (Efeseni 3:17) ne conectează la plinătatea Tatălui, care ne dă cu plăcere ce-i după voia Lui. "Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: cereți, și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină." (Ioan 16:24) Dacă ești un suflet flămând după mai mult din ce are Dumnezeu pentru noi, spre bucuria ta și a Domnului, poți alege să ai priorități în viață care-ți îngăduie să trăiești pe înălțimi spirituale. Poți alege să dezvolti capacitatea să trăiești dinlăuntru - afară, adică în templul trupului tău să fi condus de duhul tău viu și înobilat de prezența Duhului Sfânt. Ca să auzi vocea Păstorului, este nevoie să intri, spiritual vorbind, în prezența Lui, chiar dacă cunoaștem în parte. Soarele care permite viața pe pământ este de un milion de ori mai mare ca pământul. Nu ne putem raporta la o astfel de dimensiune sau la planete mult mai mari ca și soarele (Wasp, Kapa, Beetle);

dar deși nu-L putem înțelege deplin pe Acela care a pus lumina în Soare, știm că El iubește omul făcut după chipul Său, vrea să aibă o relație de Tată și copil cu noi; vrea să ne vorbească personal. Poate că, pentru unii, o astfel de întâlnire cu Domnul este ca o urcare pe un munte înalt, și noi alegem să urcăm sau nu. Sigur este că dacă ajungi la țintă ai să spui că s-a meritat. În acest fel de trăire identitatea spirituală, maturizarea omului nou devine prioritară lumii materialiste.

După învierea Domnului Isus a apărut pe pământ o astfel de specie nouă; o creație nouă, o eră nouă a sufletelor care au pe Dumnezeu în ei. Este o cultură nouă care își are începutul la Cincizecime, a oamenilor care au în ei Împărăția lui Dumnezeu; o grupare de oameni care nu se lasă biruiți de îngrijorări; un grup de oameni care prin pocăință au fost născuți din nou, în meritul jertfei Domnului Isus.

Abilitatea de a umbla cărmuit de Duhul Sfânt începe cu acest fenomen spranatural numit nașterea de sus - din Dumnezeu (Ioan 1:13), pentru că fără această minune, din cauza moștenirii Adamice, duhul (care este una din cele trei părți a ființei noastre (1Tesaloniceni 5:23)) este mort. O astfel de viață, ca făptură nouă și nu îmbunătățită, care aduce pe Dumnezeu în noi (1Ioan 4:15), așa cum a promis Domnul Isus, este posibilă și astăzi.

La Iov 33:14 scrie că Dumnezeu vorbește în diferite feluri însă de cele mai multe ori omul nu ia seama. Vorbește prin Cuvântul Scripturii, prin natură și Universul creat de El, vorbește prin vise, prin proroci, dar mai vorbește cu cei care găsesc "calea întracolo," adică descoperă taina părtășiei în

rugăciune în cămăruță, sau în grup de rugăciune; când ai discernământul că auzi o voce ce se aude înlăuntrul tău, diferită de vocea cugetului și care o deslușești că este a Lui. Dumnezeu ne poate vorbi când ne rugăm în Duh și adevăr, așa cum i-a spus femeii Samaritence la fântână (Ioan 4:23). Adevărul este identificat în Scriptură ca fiind Domnul Isus (Ioan 14:6), Cuvântul (Ioan 17:17), și Duhul Sfânt (1Ioan 5:6) - numit și Duhul Adevărului (1Ioan 4:6). Dumnezeu nu numai că ne dă voie să-L căutăm în acest fel, ci Domnul Isus spune că astfel de închinători dorește Tatăl. "Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea" (1Corinteni 14:15). Apostolul Pavel descrie în acest fel ce participă la închinarea noastră în duh și adevăr. Când cuvântul duh este început cu literă mică este vorba de duhul nostru, și când este scris cu D mare este vorba de Duhul lui Dumnezeu.

Pe vremea când eram copil în orașul Oradea, tatăl meu și mulți alții ca el aveau radiouri mari ca să poată prinde undele de radio de la Vocea Americii sau Europa liberă. Îmi aduc aminte ce atent trebuia să fie și cum trebuia să întoarcă acea roțiță ca să poată găsi și recepta acea frecvență care venea din altă țară. Cred că toți cei născuți din Dumnezeu, care strâng Cuvântul Scripturii în inima lor, încep să-L cunoască și să umble cu El, doresc un Dumnezeu căruia să-I vorbească și care să le vorbească. Poți trăi ca un creștin nominal, doar cu numele, sau ca unul care are duhul viu și dinlăuntrul lui curg râuri de apă vie (Ioan 7:38), care are în viața lui evidența faptelor făcute în credință. Spun din nou de "duhul viu pentru că nu toți cei ce se folosesc de numele de

creștini au duhul viu (Efeseni 2:1, Coloseni 2:13, Romani 6:13, Efeseni 2:5). Când petreci timp în rugăciune, odată ce te simți iertat și dai slavă lui Dumnezeu pentru bunătatea Lui, după ce ai adus la tăcere toate vocile dinprejur, incluzând aceia a grijurilor zilei; fiind sub acoperirea și protecția sângelui Sfânt, poți prinde, în stăruința rugăciunii și a cugetării la frumusețea și bunătatea Lui, undele Divine și să auzi vocea Lui în tine. Uneori poți chiar să scrii jos cuvintele inspirate de El cum au făcut unii proroci din vechime; auzi cuvinte care întotdeauna și fără excepție sunt în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. Poți să începi părtășia cu Domnul în rugăciune știind că El este un Dumnezeu bun, care a creat totul prin și pentru Preaiubitul Său Fiu, care este chipul Dumnezeului nevăzut (Coloseni 1:15-16). Odată ce te simți curățit de orice vină, focusul nostru trebuie pus nu pe ce poți tu, și nici pe slăbiciunile tale, ci pe bunătatea și puterea Lui care dorește un anumit fel de închinători, care a promis că va locui în noi când păzim Cuvântul Lui. “Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el.” (Ioan 14:23) Cel care se grăbește, nu trebuie să aibă pretenția să găsească împlinire într-o astfel de închinare, de a fi un singur duh cu El. (1Corinteni 6:17)

Un suflet sănătos este lacom după Cuvânt, după cunoașterea vocii Lui, după a asculta predici ziditoare, și a asculta cântări pe care le trăiește. Există un joc numit puzzle, care este un tablou făcut în sute de bucăți, și cine joacă acest joc, trebuie să potrivească bucată cu bucată. Unele bucăți sunt așa de aproape de a potrivi, încât dacă le forțezi puțin

intră în acel spațiu, ca apoi să nu mai poți termina tabloul pentru că ai forțat o bucată unde nu-i este locul. În mod asemănător, dacă forțăm interpretări prielnice firii vechi cu ce am vrea noi să spună cuvântul, pierdem puterea spritual. Scriptura nu spune lucruri fără preț.

Unii vestesc o evanghelie care nu deranjează firea pământescă, cu lingușiri, bine versați în datină și obiceiuri strămoșești, aleg lucrurile care le dă dominație peste oameni și îmbogățesc material. Oare ce s-a întâmplat cu porucile Domnului Isus? "Și Tată să nu numiți pe nimeni pe pământ" (Matei 23:9) sau: "Fără plată ați primit, fără plată să dați." (Matei 10:8) Aceste porunci sunt ignorate de purtătorii de reverandă în folosul datinii și a câștigului. Deși spuse cu dragoste pentru suflete, aceste cuvinte pot părea dure, dar dacă nu luptăm cu întunericul (Efeseni 6:12) se luptă el cu noi ca să ne cucerească și să ne facă alergarea zadarnică. Pilda caselor zidite, una pe stancă și una pe nisip (Matei 7:24-27), ne învață că temelia este cel mai important lucru. Adevărul învățaturii Scripturii va face casa noastră să rămână în picioare în furtună. (1Corinteni 3:11) Feriți-vă de așa zis slujitori a altarelor care vor să impresioneze cu odăjdii scumpe în loc de neprihănire, cu o atmosferă de lucruri, picturi și idoli care insuflă respect și chiar frică, cum este cazul în bisericile istorice care vor să domine peste oameni, și să le ia banii. Trebuie să fugim nu numai de practicile oculte, ci și de ceremoniile moarte, de aceiași ciorbă nulă de lălăieli, care pierd timpul oamenilor. Se dau lupte spirituale care au ca scop dezonorarea chipului de

creștin, și prin forțarea interpretării în acest fel duce la punctul în care calea Domnului este vorbită de rău.

Înainte de a putea avea o relație intimă cu Dumnezeu - să-I auzim glasul - cred că este nevoie să ne îndreptăm atenția spre felul în care ne pregătim pentru o astfel de umblare cu Dumnezeu. După ce recunoști că Totul a fost făcut prin El și pentru El, recunoști binecuvântata stare că El locuiește în tine așa cum a promis, ești gata să aștepti să-I auzi glasul. Este de așteptat să-I aducem laudă prin cântări, și poate fi foarte benefic, mai ales dacă nu poți să cânti prea bine, să ai înregistrate câteva cântări care mișcă lăuntru tău. Creștinul adevărat cântă Domnului pentru că are motive să cânte; se simte veșnic îndatorat față de bunătatea lui Dumnezeu; și pentru că simte cercetarea Duhului Sfânt. Mulți au folosit cântarea pentru a intra în prezența Domnului ca și Elisei. (2Împărați 3:15) Noi iubim cântarea fără să ne luăm teologia din ea - teologia o luăm numai din Scriptură. Să cauți să auzi glasul Lui, și să-L auzi, înseamnă pentru mulți a ieși din forma religiei și a pășii "pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El" (Evrei 10:20). Acest har este nu doar pentru aceia care au daruri deosebite, ci este pentru oricare credincios disperat de flămând după mai mult din Dumnezeu. În timpul cântărilor poți să te alături lor, și poți să mai spui cuvinte ca în rugăciune, să-L proslăvești prin cuvinte, să-I spui cât îl iubești, cuvinte care-ți vin spontan pe gură. Cântarea sau ascultarea cântării de proslăvire poate fi o manifestare a închinării în care participă și duhul, odată ce are viață. Acest timp petrecut la un astfel de altar sfânt în casa ta, la locul tău de veghe, te pregătește să intri în

prezența Lui și chiar să-I auzi glasul. Partea care cere ceva practică este aceea de a găsi frecvența Lui la care El ne vorbește.

Este posibil să ajungem la felul acesta de viață sfântă contând și depinzând de puterea care ne-a fost promisă: "Ci voi veți primi o putere, când se va pogorî Duhul Sfânt peste voi și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului" (Faptele Apostolilor 1:8). Este absolut necesar să trecem pe la Golgota să primim iertarea și înfierea, dar este necesar să trecem și pe la Cincizecime să primim puterea necesară.

Deșii împrejurările, comoditatea, sau chiar pasivitatea ne-a modelat să trăim liniștiți în sărăcie spirituală, departe de plinătatea promisă de Domnul Isus oilor Sale, ne putem smulge din această stare de *căldicel*. "Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug" (Ioan 10:10). Se pare că suntem obișnuiți să căutăm ce-i natural și ușor, ce nu cere stăruință, și nu insistăm, depunând efortul căutării disperate după fața Lui, ca să participăm într-un mod mai palpabil la supranaturalul lumii spirituale a lui Dumnezeu care este în noi odată ce Duhul Sfânt este în noi.

Învățăm să mărturisim că Duhul Sfânt cu care am fost pecetluit este în noi. (Ioan 14:17) Știm că este în noi când trăim în pace, dar și când suntem confrunțați cu atacul puterii întunericului, și putem dovedi aceasta când Rода Duhului este văzută din plin în noi, mai ales când trecem prin necazuri. Trăind Rода (Galateni 5:22-24), trăiești în natura Lui Divină; a Lui care a spus că trăiește în tine. "Cei ce trăiesc după îndemnul Duhului, umblă după lucrurile Duhului" și

“umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace”
(Romani 8:5,6). Când simți puterea Lui, și te obișnuiești ca să-L auzi, poți găsi un mod prin care poți fi o binecuvântare pentru cei din jurul tău croind cărări drepte. (Evrei 12:13)

Este o stare în care curățit prin Cuvânt și meritul Sângelui Sfânt, dezlipit cu inima de lucrurile pământești, știind că ai ieșit de sub degetul arătător a lui Dumnezeu, te bucuri din plin de Dumnezeu, aducându-I laudă pentru ce a făcut pentru tine, și închinare pentru cine Este. Pentru adevăratul credincios, iubirea este refrenul vieții, pentru că aproape în fiecare zi se prezintă oportunitatea de a demonstra iertare și dragoste. Trăind în această dragoste nu înseamnă că ne dăm consimțământul la păcatele altora, pentru că o astfel de toleranță nu este dragoste, ci o slăbiciune care duce la pierderi duhovnicești. "Și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă osândiți-le." (Efeseni 5:11) Trăind credința în ascultare de El, în mod consecvent, disciplinat, echilibrat, cumpătat în cele necesare pământește, ești un exemplu pentru cei din jur.

Odată ce moartea în care ne-am născut (Psalm 51:5) a fost înlocuită prin legământ cu Viață, avem grijă ca nimic pământesc să nu pună stăpânire pe noi. Umblând pe calea Domnului ne ferim de orice formă a supranaturalului satanic, care vrea să învețe oamenii lezne crezători pentru ai compromite. Scriptura arată cât de importantă este vegherea, deoarece, nu când plecăm de pe pământ este cel mai important, ci cum plecăm. Dimensiunea materială a ființei noastre are ca sfârșit groapa mormântului sau răpirea,

pe când dimensiunea spirituală va sfârșii în Iad sau Rai, după cum alege fiecare. Să mori mântuit înseamnă să mori cu păcatul iertat, de aceea să crezi că ajungi în Rai fără pocăință este o absurditate și chiar o nebunie.

Mulți au găsit calea spre această stare binecuvântată de auzii glasul Lui, vorbind în alte limbi, mult sau puțin, ca apoi să ceară și să primescă tălmăcirea, care nu este traducere, ci tălmăcire.

Chiar de la început vreau să spun că secretul unei vieți din belșug depinde de felul în care îmbrățișezi tot sfatul Scripturii în curăție de inimă; adică sfințirea, care împreună cu curățirea, prin meritul sângelui sfânt al Mielului lui Dumnezeu, ne dă acces la tronul harului (Evrei 10:19). Sfințirea și slujirea sunt două din motivele importante pentru care Dumnezeu ne-a dat Duhul Adevărului. Un alt motiv, mai neglijat sau mai necunoscut, este acela că sfințenia ne califică să avem o comunicare cu Dumnezeu mai directă. Astfel de stări de părtășie cu Cerul, sunt posibile când prinzi unda tainelor Divine, și comunică cu Dumnezeu.

Când eram copil se mergea 'la telefoane' într-o clădire în oraș; spuneați unei funcționare la un ghișeu numărul de telefon și orașul unde vrei să vorbești, după care așteptai în sala de așteptare. După un timp funcționara striga, de exemplu "Cluj, aveți legătura în cabina numărul..." Duhul Sfânt poate face o legătură între noi și Dumnezeu, dar numai dacă te păstrezi într-o trăire sfântă.

Pentru că această stare de părtășie este esențială, doresc să spun câteva cuvinte în sprijinul acestui fel de trăire în sfințenie. Uitând ce este în urmă (Filipeni 3:13), fără să

mai trăiesc agonia păcatelor făcute dar iertate, deoarece m-ar descuraja când văd cât de nemeritos sunt, mă avânt înainte. Subiectul sfințeniei este obositor pentru omul lumesc, și chiar deranjează când firea veche este la putere, dar pentru cel duhovnicesc care vrea să facă parte din ceata biruitorilor amintiți în Apocalipsa, sfințenia este un subiect bine venit. Sfințirea este o punere deoparte pentru Dumnezeu; o separare de felul lumii de a trăi; este iubirea neprihănirii care, în compania evlaviei, stârnește dragostea pentru Dumnezeu și pentru sufletele oamenilor. A căuta și urma calea sfințeniei face parte din a urma calea îngustă, și nu este negociabilă pentru cei care vor să aibă parte de Răpire. (Evrei 11:14) Dacă dorința sufletului tău este să umbli cârmuit de Duhul, Dumnezeu care vede acest lucru tainic lucrează în tine "voința și înfăptuirea" (Filipeni 2:13) potrivit puterii Lui în noi. (Coloseni 1:29) Dacă vrei să fii plin de El, și să fii o binecuvântare pentru alții (Efeseni 3:16-19), poți să ajungi să trăiești în omul dinlăuntru această plinătate și să ajungi să-I auzi vocea. Așa cum acordezi un instrument cu coarde, ființa ta poate fi acordată la frecvența Cerului, dar trebuie să fii setos după mai mult din El. El care are și numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi Matei 1:23); El care nu disprețuiește începuturile slabe nu este niciodată departe de noi. Sfințenia este o stare care crește în ambianța roadei Duhului Sfânt, și când trăim în ascultare de Stăpânul sufletului. (Galateni 5:22-24) Este bine să fii Sfânt și să nu știi, ca să nu te mândrești. Sfințenia, care este podoaba casei Domnului, a fost și va rămâne întotdeauna condiția de a fi

acceptat în prezența Domnului, de a fi plăcut Lui, de a auzii glasul Lui, și de a fi flosit de El.

Felul în care primim învățătura despre sfințenie ne spune imediat cât de maturi sau imaturi suntem în credință, indiferent de vechimea pe calea Domnului. Căutăm sfințirea fără să uităm că atunci când ne bucurăm de un oarecare succes în a căuta fața Domnului (Psalm 27:8), imediat vine în gând, ca o săgetă arzătoare din partea vrăjmașului, și mândria spirituală să ne îmbie cu gândul că suntem mai buni, mai meritoși ca alții.

Toți cei interesați în a fi parte din răpirea Bisericii, care în mod metaforic sunt ca și o logodnică înainte de nuntă (2Corinteni 11:2), sunt interesați în fiecare zi în taina desăvârșirii care ca o împletitură de credință, sfințenie și fapte, ne pune în binecuvântata relație de prietenie cu Dumnezeu. Sfințirea este un proces care durează toată viața. Este o sfințenie care ne-o dă Dumnezeu când ne pocăim, când ne iartă de trecut (Romani 3:21), și este sfințenia care o căutăm noi prin a ne ferii de păcat și trăind cu evlavie, cu dăruire pentru lucrările sfinte ca rugăciunea și faptele bune.

Fiecare faptă are o rădăcină, un gând care a produs până la urmă fapta, de aceea cred că este ușor de înțeles de ce trebuie să facem fiecare gând rob ascultării de Hristos. (2Corinteni 10:5)

O astfel de viață, în care sufletul mântuit nu concepe să aleagă să se lipsească de împărțășirea cu trupul și sângele Domnului când este oferită în casa de rugăciune. Căutăm sfințenia fără a tolera în noi judecăți și reguli legaliste. Această curăție lăuntrică față de alții atrage după sine

manifestarea Duhului Sfânt în viața noastră. "Cine se lipește de Domnul este un singur duh cu El." (1Corinteni 6:17)

Ca niște parapeți pe un drum prăpăstios, sfatul Scripturii, când este cunoscut și ascultat, arată ce este drept și ne ferește de cădere, de întinare, și de oricare dușman al sfințeniei. Nu pot face destulă pledoarie în favoarea citirii, studierii și memorării Cuvântului Scripturii; când este strâns în inima noastră, ne vine în ajutor cu un sfat potrivit fiecărei situații. Nu cunoașterea limbii greci, latine sau a citii în evreiește ne lămurește cel mai bine Scriptura ci Duhul Sfânt care este în noi pentru că de multe ori lucrurile din Biblie trebuiesc înțelese și judecate după înțelesul lor duhovnicesc.

În vremea Vechiului Testament, înainte ca Dumnezeu să ne trimită darul Sântului Duh care să fie în noi, El a împuternicit și inspirat oameni aleși pentru slujba de a scrie Cărțile care alcătuiesc Scriptura. Duhul Sfânt cobora peste ei în trupul și Sufletul lor. Tot Duhul Sfânt a împuternicit oameni să acționeze după voia Lui așa cum a fost Noe și Samson. Una din cele mai mari binecuvântări de care beneficiem este că Dumnezeu nu se schimbă și de aceea promisiunea mântuirii este sigură. "Eu sunt Domnul, Eu nu mă schimb." (Maleahi 3:6) Lui Iosua i-a spus că așa cum a fost cu Moise va fi și cu el, și știm că așa cum a fost cu ucenicii Lui pe pământ va fi și cu noi copiii Lui înfiați. (Ioan 1:12)

Când un lucru greu ne stă în față trebuie să spunem: "Este oare ceva prea greu pentru Domnul?" Și răspunsul este nu. Credința, ca o cheie, ne deschide drumul spre supranaturalul lui Dumnezeu, spre Darurile Duhului Sfânt și astfel să avem viață din belșug. Noi alegem să practicăm

limba fricii și îndoielii sau limba credinței care spune: "Pot totul în Hristos care mă întărește." (Filipeni 4:13)

Dumnezeu lucrează în acest fel la creșterea noastră spirituală ca să ne facă să semănăm mai mult cu Fiul. El este așa de fericit cu Fiul că vrea mulți fii ca și Fiul Său Isus Hristos. El ne-a făcut după chipul Său (Genesa 1:26) cu scopul de aș mării familia de fii și fiice care în procesul vieții trăite în credință devin tot mai mult ca Fiul.

Toate examenele vieții, necazuri le numim noi, chiar dacă trăim în favoarea Împăratului sunt îngăduite să ne modeleze în a fi mai mult ca și Fiul în gândire și faptă, sau ca să putem vedea izbăvirea lui Dumnezeu cum am văzut-o și eu. Acum zece ani am fost diagnosticat cu cancer la ficat în gradul patru. Acum opt ani, când am ajuns la un spital, doctorul mi-a dat 24 de ore de trăit, dar Dumnezeu a rostit "viață" în dreptul meu și iată-mă încă aici, scriind această carte. Ezechia, ca și mine, s-a bucurat de o astfel de biruință a vindecării dar parcă a uitat să iasă el din poză și să dea toată slava lui Dumnezeu. Eu nu vreau să fac aceeași greșală, de aceea spun că nu am meritat îndurarea Lui și toată slava să fie a Lui care mi-a prelungit visa pe pământ.

Când Dumnezeu se folosește de noi este bine să ieșim din poză repede ca Dumnezeu să primească toata slava.

Gândindu-ne că necazurile sunt trepte spre mai sus în credință ne dăm seama că nu necazurile sunt prima problemă ci felul în care ne gândim la ele. Fiecare așa zis necaz vine cu o măsură de har, de putere pentru fiecare zi. (Plângerile lui Ieremia 3:22,23) Când spun: sunt în Hristos și El este în mine, toate circumstanțele mele sunt în Hristos. În

astfel de stări putem întreba: Doamne, ce înseamnă acest necaz pentru noi? Doamne, ce vrei să fii pentru mine în această situație care știu că va lucra spre binele meu? Doamne, ce vrei să fac? Felul omenesc de a privi lucrurile este felul rațional care-ți cere să crezi ce vezi. Acela care cheamă lucruri ce nu sunt ca și cum ar fi (Romani 4:17) și ele vin în existență ne cheamă să învățăm limba credinței și să o practicăm.

Domnul a vrut să hrănească mii de oameni cu șapte pâini și câțiva peștișori (Matei 15:34); El fiind Dumnezeu avea acces la supranatural și pentru că Domnul Isus este în noi, avem și noi acces.

Dacă vrei să te socotești mort față de păcat El te învață să fii viu pentru El și pentru supranaturalul Lui care poate totul cum a afirmat și Apostolul Pavel: "Pot totul în Hristos care mă întărește." (Filipeni 4:13) Supranaturalul lui Dumnezeu care lucrează în puterea Duhului Sfânt include și harul de a auzi vocea Lui în intimitatea rugăciunii, unde este liniște, pace, și nu este stres și frustrare. Supranaturalul Lui lucrează în noi când avem credință deoarece este scris că și Domnul Isus a făcut puține minuni acolo unde nu a găsit credință. (Marcu 6:5-6)

Cum lucrează credința? De exemplu: David acceptat să lupte cu Goliat, un adversar formidabil, nu pentru că era un încrezut care nu putea deosebi tăria lui de tăria unui gigant. Îmi închipui că și-a spus în gând: Dumnezeu mi-a făcut de cunoscut prin Samuel că voi fi împărat așa că nu am să mor în această luptă, așa că vai de tine Goliat! Știa că nu era posibil să piardă pe baza promisiunilor lui Dumnezeu în

care sa încrezut. Dumnezeu îi schimbase parcă lentilele spirituale ca să poată vedea dincolo de luptă.

Uneori o prorocie care o primim din partea lui Dumnezeu printr-un vas reputabil cu privire la ceva ce El a spus că face pentru noi în viitor, este ce-a mai bună asigurare că mai avem zile de trăit pe pământ. Noi trebuie să ținem pe altarul minții noastre neâncetat cine suntem în Hristos: "Mai mult decât biruitori." (Romani 8:37) Acest gând ne va ajuta să ne ferim de păcat și ne va face un ajutor pentru alții. Credința sănătoasă crede Cuvântul Lui fără excepție. Crede că El este în noi și ne poate cârmui și chiar vorbi.

Lumea seculară vrea să lucreze la omul cel vechi. Vrea să-l îmbunătățească cu psihologie, psihiatrie, legislație și altele care pot fi pierderi de vreme; dar Dumnezeu vrea ca acest om vechi să moară. Precum un mort în coșciug nu se poate mândri, mânia, pofti ce-i nepermis, nu se poate supăra chiar dacă-l insultă, așa și noi când omul nostru nou este viu și sănătos dar este ca mort față de astfel de stări păcătoase.

Este treaba noastră să lucrăm la învierea celor morți în duh prin a-i chema la Acela care le poate da viață.

Așa cum noi monitorizăm creșterea copiilor noștri când sunt mici și ne sesizăm când nu se vede dezvoltare, tot cam la fel trebuie să ne verificăm creșterea spirituală după fiecare an trăit; putem să ne cercetăm dacă suntem în credința sănătoasă (2Corinteni 13:5); dacă putem ierta mai repede; dacă știm mai mult din Cuvânt; dacă am căutat să spun la mai mulți de mântuire cu vorba, cu tratate; dacă-mi controlez mânia, pofta, limba și gândurile; toate analizele acestea îmi spun la ce înălțime spirituală trăiesc în fiecare zi.

Când umbli cu El pe înălțimi spirituale nu doar că nu te temi de inamic, ba încă mai fugi uneori să smulgi prada unui suflet căzut din ghiarele vrăjmașului. În lupta spirituală, umblarea cu Dumnezeu te ajută să descoperi puterea și maiestate Domnului Isus care ne-a promis că este cu noi în toate zilele.

În timpul Vechiului Testament când oamenii căutau întâlnirea mai directă cu Domnul, mergeau la Templu sau la proroci, dar în dispensația harului în care trăim Dumnezeu este în noi. Este înlăuntru nostru și cohabitează cu sufletul și duhul nostru și în acest fel ajutorul și sfatul Lui ne este la îndemână. Este nevoie de o practică a trăirii în deplină pace ca apoi să poți trăii pacea Lui în fiecare zi.

Uneori când dedici timp pentru părtășie cu El ai nevoie de timp ca să ajungi la această pace. "Gândeți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ." (Coloseni 3:2) Dumnezeu ne poate ajuta să atingem starea acestei gândiri cerești când în liniștea cămăruței, cu Cuvântul Sfânt în față, pacea Lui ne cuprinde ființa. "Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte." (Ioan 14:27)

De acum poți să-ți dai seama că mesajul acestei cărți este că și tu ești invitat să trăiești la nivelul privilegiului de copil a lui Dumnezeu. Ești chemat să trăiești pe înălțimi spirituale asemănătoare, ca un vultur și nu ca o râmă care se târește și nu știe când va fi strivită. Ești chemat să trăiești mai sus de linia șarpelui. (Coloseni 1:13) Șerpii pot fi găsiți până la o anumită altitudine doar. La fel, șarpele cel vechi nu poate sta în părtășia intimității în rugăciune din cauza

prezenței Lui. Este vorba de o stare la care ajungi schimbându-ți toate prioritățile în favoarea sufletului tău și a Împărăției Lui.

Un fiu a Lui are privilegiu și are o moștenire și o răsplată a credincioșiei, pregătită pentru el. El dorește să se poarte cu noi ca fii, și cu multă răbdare așteaptă să creștem pentru că numai cei care cresc pot primi responsabilitate și autoritate, iar la sfârșit cununa sau strălucire (cum scrie Daniel) după măsură. "Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma." (Luca 10:19)

Dumnezeu face toate acestea pentru că ne iubeste; face acest fel de schimbare ca să putem aduce folos Împărăției Lui. După Cincizecime Duhul Sfânt ni sa dat ca să fie cu noi și în noi și aceasta face posibil să cauți și să auzi glasul Lui, nu într-o chilie de mănăstire ci în cămăruța ta. "Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti." (Matei 6:6) Duhul Sfânt ne ajută în rugăciune, ne deschide înțelesul Scripturii, ne ajută să înțelegem un mesaj rostit în casa de rugăciune, ne ajută în slăbiciuni și mijlocește pentru noi. "Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite." (Romani 8:26)

Noi oamenii suntem raționali și poate ne mândrim cu aceasta; prețuim logica după experiențele avute, însă Duhul Sfânt este Divin și lucrează prin credința noastră în Dumnezeu și în promisiunile Lui.

Când vrem să intrăm în părtășia bucuriei Lui la rugăciune, nu trebuie să ne rugăm ca o văduvă ci ca Mireasa Lui care-L iubește și prețuiește mai mult ca orice. Ași îndrăzni să spun că ajungi să rostești rugăciunea ca o logodnică îndrăgostită de Logodnicul ei.

O gândire sănătoasă și o bună înțelegere a Cuvântului va promova neprihănirea în viața noastră; evlavia va produce fapte făcute în dragoste, iar când suntem atacați de întuneric, sau atacăm noi întunericul ca să smulgem un suflet de acolo, ne îmbrăcăm cu armătura duhovnicească amintită la Efeseni 6:13-18. Ultima armă amintită este rugăciunea prin Duhul Sfânt și este uneori neglijată. Te poți ruga prin Duhul Sfânt în limba ce o vorbești când El îți dă cuvinte care curg de la sine, sau te poți ruga prin Duhul Sfânt în limbi date de Duhul Sfânt și neînțelese de noi. "În adevăr, cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înțelege, și, cu duhul, el spune taine." (1Corinteni 14:2)

La întrebarea: "ce măsură din Duhul Sfânt putem avea în noi (metaforic numit și untdelemn)?", pot răspunde privind la Moise din care Dumnezeu a luat o măsură din Duhul Său și a umplut 70 de oameni. "Dar fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos." (Efeseni 4:7) Suntem cunoscuți în Ceruri după măsura impactului vieții noastre între oameni, ca Iov, în autoritatea care Dumnezeu a pus-o în noi.

Într-un zel care dovedește mai puțină înțelepciune, mulți vor să facă minuni, dar primim proiecte sau ușă deschisă spre a face lucrul Domnului potrivit măsurii de

untdelemn Sfânt în noi. Dumnezeu ne curăță prin apa care este Cuvântul Lui, dar dacă refuzăm curățirea cu apa care este Cuvântul Său, ne curăță prin foc, folosind predicatori specialiști ca și necaz, boală, pierderi, și altele de acest fel pe care le numim necazuri. Necazurile în viața noastră vin ca o furtună de corectare sau ca mijloc de a ne încerca și întări credința sau ca să putem fi o mărturie pentru El.

Este bine să știm că te poți opune ispitei diavolului ca el să fugă de la noi (Iacov 4:7), dar firea noastră pământească nu fuge și nu pregetă să-și ceară drepturi chiar și răstignită fiind, chemându-ne la o cale mai largă incompatibilă cu Scriptura.

Tot aici cred că merită menționat că nu trebuie să ne rugăm greșit. De exemplu: când încercăm să ne folosim influența spirituală să cerem ceva rău pentru cineva, pedeapsă sau răzbunare. O astfel de rugăciune este manifestarea unui duh de vrăjitorie. Deasemenea e bine să știm că ascultarea întârziată sau parțială (ca și a împăratului Saul) este neascultare.

Apostolul Pavel a văzut folos în a practica o asprime față de dorințele trupului lui pentru că i s-a arătat locul ceresc la care duce o astfel de viață sfântă, și se ferea de destrăbălările lumii. (Romani 8:18) Chiar dacă noi nu am văzut slava pregătită pentru biruitori, avem promisiunile Aceluia care nu poate să mintă. "Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu." (Maleahi 3:17)

Mintea noastră care este parte din sufletul nostru poate fi un habitat, un loc unde locuiesc gânduri slabe, firești

sau chiar păcătoase, ori poate fi un habitat, un altar Sfânt la care Duhul Sfânt din noi aduce cântari, cuvânt din Scriptură și dorințe de a face binele atunci când trupul este ținut la rang de slugă și cârmuirea o are duhul.

Cel mai mare ajutor în procesul de sfințire este Duhul Sfânt care ne-a pecetluit (Efeseni 1:13), care ne-a fost dat ca arvună (2Corinteni 1:22, Efeseni 1:14), și care poate și vrea să ne cârmuiască viața. (Galateni 5:16)

Ținta vieții de sfințire este părtășia intimă cu Dumnezeu, pregătirea pentru întâlnirea cu El, prin ușa morții sau Răpire, și ajungerea la starea de om mare (Efeseni 5:27), exemplul nostru de neegalat fiind Domnul Isus care a spus că Satan nu are nimic în El. (Ioan 14:30)

Dacă încă ai interes și găsești plăcere în filme seculare, în seriale, în muzica lumii, obsesii de sport sau alte lucruri care pun stăpânire pe timpul nostru, sau vrei în orice discuție să ai ultimul cuvânt; toate acestea sunt dovezi că încă suntem lumești și nu poate fi vorba de cineva care caută sfințirea ca să intre în părtășie intimă cu Dumnezeu.

Când cauți sfințirea iubești ce iubește El și urăști ce urăște El (Psalm 97:10), te ferești de lăcomia de bani sau slava deșartă. "Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume." (1Ioan 2:16) Un copil la Domnului trebuie să se păzească de lucrurile care-i poate fura puterea duhovnicească, cum o baterie se descarcă când are un scurtcircuit.

Părtășia intimă în care să auzi glasul Lui este pentru aceia care au părăsit încercarea de a se potrivi lumii, de a

place oamenilor, sau de a le fi frică de ei, de a ține pas cu moda și noutățile oferite de lume.

Duhul Sfânt crează condiția necesară comunicării, ca suflet iertat care dorește mai mult ca orice prezența Domnului. Pentru cel care are ca mod de viață o continuă căutare a sfințeniei, prin rugăciune, post și studiul Scripturii, se poate aștepta “să i se dea legătura” și într-o astfel de stare să fie inspirați și într-o astfel de stare să audă glasul Lui. Pentru astfel de suflete Domnul Isus nu este doar prieten, și învățător ci și iubit al inimii lor. (Cântarea Cântărilor 3:4) Este de asemenea posibil ca într-un astfel de extaz spiritual a părtașiei Divine să i se deschidă ochii și urechea spiritual, și astfel să primească comunicarea Cerului. Este o trăire la înălțime spirituală, când ferindu-te de orice ți se pare rău trăiești și te bucuri de prietenia Domnului, deschizând în acest fel ușa darurilor Duhului Sfânt.

Când trăiești cârmuit de Duhul ai granițe la ce vorbești și gândești, și anumite lucruri care nu le faci. Cu timpul dezvolți un fel de mușchi spirituali, o putere în duhul tău, care este la rang de voievod în ființa ta, și cu ușurință și chiar bucurie refuzi orice ofertă a păcatului care-ți poate compromite legătura directă cu Duhul Domnului și prietenia cu El. (Galateni 5:25)

Suntem obișnuiți cu realitatea văzută de ochii noștri dar există și o dimensiune spirituală tot atât de reală. Suntem înconjurați de unde electromagnetice invizibile de la telefon, computers, radio și tot felul de alte electronice. Nu cred că există cineva care nu crede acest lucru pentru că putem să apăsăm un buton de telecomandă și vezi imediat un efect.

Tot dincolo de realitatea fizică există o lume spirituală, un wireless pe care intrăm, în care este acțiune și vorbe chiar, a căror frecvență nu o prindem, și a căror prezență nu o detectăm; cu excepția că Dumnezeu alege să ne deschidă accesul la ele; ca exemplu, la cererea lui Elisei, Dumnezeu a deschis ochii slujitorului lui, să vadă în lumea spirituală armata îngerilor lui Dumnezeu.

Aceste minunate stări de părtășie sfântă sunt pentru aceia care au ieșit din felul lumii de a trăi, și nu au nimic din marfa diavolului în mintea lor, în casa lor, în mașina lor. Mulți care frecventează casele de rugăciune sunt robi păcatului deși ne este promis că "legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de legea păcatului și a morții." (Romani 8:2) Unii nu știu aceasta, alții nu vor să știe, alții cad pradă învățăturilor false care-i învață că mijlocirea preoților i-ar putea ajuta și după moarte.

Îndată ce un copil poate alege între bine și rău, de obicei alege păcatul pentru că i se pare dulce și convenient, așa cum este minciuna; și această stare scoate omul din ascultare de Dumnezeu, ca apoi să creeze adicție, să distrugă viața, să consume dacă poate tot ce-i de valoare prin patimi ca beția, curvia, droguri, lăcomia, jocuri de noroc, porn și o mulțime de astfel de practici cu care întunericul ține oamenii în robie. Omul se lasă uneori purtat de vicii pentru că vrea să scape de realitate, pentru că alege rebeliunea, și numai Dumnezeu îl poate scăpa din această stare.

Moartea, și nu moarte biologică, este calea aleasă de Dumnezeu spre viață; moartea față de lume prin răstignirea firii vechi este calea spre slobozenia promisă și spre viața din

belșug. (Romani 6:6-7) Printr-un aranjament al milei lui Dumnezeu numit Har, hotărâre făcută după sfatul voii Sale (Efeseni 1:11) nu trebuie să mai fim pedepsiți noi pentru păcatul nostru ci suntem considerați iertați prin faptul că am murit cu Domnul Isus pe cruce atunci când apelăm la mila Lui și ne pocăim. "Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El." (Romani 6:6) apoi versetul opt: "Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El."

Odată ce acceptăm oferta împăcării cu Dumnezeu, urmăm cârmuirea Duhului Sfânt care face un templu pentru Dumnezeu înăuntrul nostru. "Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care l-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?" (1Corinteni 6:19) Lucrarea de mântuire a fost înfăptuită la Golgota și noi trebuie să intrăm în această mântuire prin pocăință. Odată ce suntem copii ai lui Dumnezeu nu trebuie să ne rezumăm la închinare în trup și suflet. Când vrei să crești în greutate mănânci mai mult, și când vrei să crești în omul nou te hrănești cu mai mult Cuvânt, rugăciune, post, și stai ocupat cu slujba care El ți-a încredințat în Biserică sau Trupul Său, cum mai este numită. (Coloseni 2:19)

Spiritual vorbind, poți fi lumesc sau duhovnicesc în aproape tot ce faci; dar dacă vrei să prinzi taina undelor Divine, adică să-ți vorbească Dumnezeu, va trebui să fi duhovnicesc, să umbli cârmuit de Duhul. (Galateni 5:16) Acela care dorește să-i vorbească Dumnezeu este un suflet care-L preferă pe El și voia Lui înainte de oricine și orice.

În intimitatea rugăciunii primim putere, direcție, răspunsuri și instrucțiuni, și aceasta ne echipează pentru lupta de afară. Victoria, că prinzi legătura cu Cerul îți întărește credința și este aplicată afară fiind sare și lumină. Începi o astfel de relație cu Creatorul știind că totul a fost creat de El și pentru El. Începi o astfel de prietenie știind că Dumnezeu este în tine odată ce ai Duhul Sfânt. (Ioan 17:21-23) "Cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el." (1Ioan 4:16) "Cunoaștem că rămânem în El, și că El rămâne în noi, prin faptul că ne-a dat din Duhul Său." (1Ioan 4:14) "Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință." (Efeseni 3:17) "Eu în ei și Tu în Mine." (Ioan 17:23) Am dat mai multe texte ca să întăresc mărturia că Dumnezeu locuiește în noi și astfel să mergem mai departe în dorința noastră de a înțelege și prinde undele Divine și a auzi vocea Lui înăuntrul nostru.

Dacă ești copilul Lui ai dreptul să auzi glasul Tatălui tău Ceresc. Este nevoie ca odată ce ai simțit curățirea care ți-a făcut-o sângele Său (1Ioan 1:9) să stai cugetând la bunătatea Lui, la jertfa din Golgota ca El să-ți vorbească la nivelul gândului, și odată ce găsești această cale de apropiere de El, este folositor să ai pe ce să scrii gândurile pe care El ți le comunică. Petrecând regulat un astfel de timp cu El, El poate alege să-ți deschidă ochii și urechile spirituale și așa să primești mesajul Lui.

Deasemenea, El ne poate vorbi în vedenii de noapte, prin versete care ni le dă să le citim, prin vobirea în alte limbi care primește tălmăcire. În astfel de stări înălțătoare,

lacrimile cercetării și a bucuriei devin limba inimii fericite care se bucură cu Dumnezeu.

Claritatea de comunicare este mai bună sau mai slabă după foamea spirituală și după experiența însușirii mai mult sau mai puțin a Cuvântului lui Dumnezeu în noi.

Pe vremuri vedeam cum femeile pun haine la înmuiat înainte de a le spăla; și noi putem pune sufletul nostru la înmuiat în atmosfera rugăciunii, uneori în sunetul cântării de laudă la adresa Aceluia în Numele căruia am făcut un altar; un loc de întâlnire unde suntem numai noi și El. Acest loc care l-am numit altar este un loc de scăpare unde te ascunzi în Domnul. "Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Lui, și mă va înălța pe o stâncă." (Psalm 27:5) Fiecare copil a lui Dumnezeu poate avea un astfel de loc de scăpare. "Tu ești adăpostul și scutul meu; eu nădăjduiesc în făgăduința Ta." (Psalm 119:114) Prorocul Ilie, despre care Scriptura spune că era un om cu slăbiciuni ca și noi (Iacov 5:17), a găsit un loc de scăpare într-o peșteră și Dumnezeu i-a vorbit înaintea acelei peșteri. "Și după cutremurul de pământ, a venit un foc: Domnul nu era în focul acela. Și după foc, a venit un susur blând și subțire." (1Împărați 19:12) Și noi, chiar dacă suntem oameni cu slăbiciuni, dar care nu trăim în păcat, și avem în noi Duhul lui Dumnezeu (Romani 8:9) putem avea astfel de întâlniri cu Dumnezeu care a spus că nu se schimbă.

Cine ajunge în părtășia prezenței Lui nu mai cere nimic pentru că este copleșit de acceptarea și dragostea Domnului care știe deja tot ce am fi dorit să-i spunem. În astfel de momente poți să trăiești și să spui ca și Psalmistul:

“Cât pentru mine, fericirea mea este să mă apropii de Dumnezeu: pe Domnul Dumnezeu Îl fac locul meu de adăpost” (Psalm 73:28) (repetat în: Psalm 62:7, Psalm 91:9) Lui îi spunem că am venit în acel loc al altarului ca să-L iubim pe El și chiar să-L auzim; suntem într-o astfel de închinare ca să-i dăm loc să ne iubească prin a vorbi cu noi în o duioasă îmbrățișare a Duhului Sfânt care vrea să ne facă să semănăm tot mai mult cu Domnul Isus. Într-o astfel de stare de părtășie sfântă în rugăciune, ochii inimii Îl (Efeseni 1:18) caută pe Acela care este iubit al inimii noastre.

"Oile Mele ascultă glasul Meu." (Ioan 10:27) Este o afirmație a Domnului Isus care-mi îndreptățește dorința ca să caut calea într-a ajunge să-I aud glasul. În astfel de stări de Tabor, cum le numesc eu, bineînțeles că și emoțiile noastre participă, pentru că le dăm voie, pentru că ne face să simțim fericire, dar ele nu sunt ținta noastră, ci prezența cercetării Lui și glasul Lui care ne mângâie, ne dă direcție. Vrei să auzi vocea Lui? Odată născut din nou, continuă să cauți sfințirea într-un fel asemănător cum ai căutat botezul cu Duhul Sfânt. Caută locul unde ai liniște, să ai altarul tău în liniște fără să fi întrerupt sau deranjat. Habacuc avea un astfel de loc deosebit: "M-am dus la locul meu de strajă, și stăteam pe turn ca să veghez și să văd ce are să-mi spună Domnul, și ce-mi va răspunde la plângerea mea. Domnul mi-a răspuns și a zis: Scrie prorocia și sap-o pe table, ca să se poată citi ușor!" (Habacuc 2:1,2) Ai tu un astfel de loc? Când ajungi ca și Habacuc să auzi vocea Domnului, la fel ca și el, este bine să ai la îndemână cu ce să scrii așa cum a făcut prorocul la cerința și dictarea lui Dumnezeu.

În această căutare și stăruință înaintea Domnului trebuie să detronezi rațiunea ta care-ți spune că tu știi, că tu poți, și prin credință, cu ochii la Domnul Isus, în adorarea Aceluia care singur este bun, ești gata să primești în spontanitatea vocii Lui gânduri de la El și chiar să auzi glasul Lui. Când înțelegi că El locuiește în tine (1Ioan 4:13), ca suflet mântuit care are Duhul Sfânt, practici prezența Lui știind că El este cu tine. "Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin." (Matei 28:20) Așa cum Habacuc a pătruns, cu îngăduința lui Dumnezeu, în dimensiunea spirituală ca să audă dictarea care a rostit-o Dumnezeu, și noi avem aceleași drepturi ca și copiii ai lui Dumnezeu născuți din Dumnezeu. (Ioan 1:12,13)

Omul are nevoie de odihnă după ostenele fizice. Și pământul are nevoie de odihnă dacă citim Scriptura cu atenție. Și sufletul și duhul nostru are nevoie de odihnă, de liniște înăuntrul nostru. Dacă odihna Lui face rezidență în noi, aceasta se va ridica împotriva a tot ce-i firesc sau negativ în viața noastră. O astfel de stare lăuntrică face față oricărui fel de eveniment în viața noastră, păstrându-ne pacea până și înaintea morții.

Pe măsură ce omul nou tinde spre maturitate, suntem tot mai interesați în afacerile Tatălui nostru, adică în Împărăția Lui și mântuirea oamenilor.

Evangeliiile, ca și cele patru râuri care udau Edenul, udă pământul inimii noastre și ne arată că Domnul Isus nu și-a ascuns emoțiile; El acționează în milă față de cei în nevoi, și chiar varsă lacrimi la mormântul lui Lazăr și când intră în Ierusalim.

După ce reușești să prinzi unda sfântă și Divină a glasului Lui, poți să încerci să păstrezi această stare pentru perioade mai lungi în viața de fiecare zi. Sună ca o utopie pentru cel flămând după tot ce are Dumnezeu, dar ca oi a Lui este posibil. Poți alege să rămâi, ca un radio, la frecvența Duhului Sfânt și să umbli cârmuit de Duhul. (Galateni 5:16)

A trăii într-o astfel de stare înseamnă a trăii în odihna Lui. (Evrei 4:10-11) Această stare înseamnă că El trăiește în mine și eu în El. Este o stare când spui: îmi este dor de Tine Doamne, de ungera Duhului Sfânt, de manifestarea darurilor Lui. Această stare sprituală, în care ai acces la Dumnezeu, este promisă oricărui credincios care crede, și își pune trăirea în calea Duhului Sfânt. "Astfel dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul prea sfânt" (Evrei 10:19) prin rugăciune, când suntem în Duhul, avem intrare în acel Loc prea sfânt prin credință.

Domnul Isus s-a rugat uneori cu strigăte și cu lacrimi (Evrei 5:7), dar noi, de prea multe ori, renunțăm repede să intrăm în acel Loc. Rugăciunea nu este ce facem ca să obținem lucruri, ci este ce facem ca să intrăm în intimitate cu Dumnezeu, ca să-L cunoaștem mai bine și să ne bucurăm de El. Chiar și Iacov s-a luptat în rugăciune, adică a insistat (Osea 12:4), așa că este potrivit și pentru noi să insistăm când legătura cu El se pare că întârzie. Este o stare când nu te bazezi pe ce știi, de rațiune, sau ce ai făcut, ci de râul de apă vie promis dinlăuntrul nostru. (Ioan 7:37,38) În o astfel de stare nu depinzi de emoții ci de credință, de încrederea care o ai în Domnul și Cuvântul Lui. În astfel de stări, nu mai trăiesc eu ci Hristos trăiește în mine. (Galateni 2:20); astfel

de stări nu sunt posibile a fi simțite de omul cel vechi pe care unii încearcă să-l îmbunătățească, să-l dreseze, ci este posibil doar în natura omului nou.

Poate apare întrebarea: De câte ori este posibilă o astfel de stare înălțătoare? Răspunsul este, de câte ori îndeplinești condiția ca El să se manifeste în templul trupului tău. Legea Duhului de viață în Hristos lucrează de fiecare dată la fel, cum legea aerodinamică lucrează la avioane fără întreruperi. Dacă ar fi mici întreruperi a acestei legi, ar cădea avioanele jos. Dumnezeu a creat legea aerodinamică, și tot Dumnezeu a dat legea Duhului de viață în Hristos Isus, Domnul nostru. Legea Lui a înviat pe Domnul Isus. Aceeași Lege a Duhului de viață ne-a adus pe noi la viață în duhul nostru, la vremea când eram morți în păcate dar trăiam biologic. (Efeseni 2:1)

Uneori Dumnezeu, și ni se pare că de multe ori, îngăduie lucruri în viața noastră care, prin puterea Lui, le-ar putea preveni cu ușurință. În acest fel practicăm răbdarea și îndelunga răbdare împreună cu toată roada Duhului Sfânt. Biruința în încercări ne face mai tari și omul care trăiește la înălțime spiritual, când vine necazul nu se văicărește ci spune: Ce fel de biruință vrea să-mi dea Domnul prin această situație? Asta se întâmplă după ce ai învățat să stai în picioare fără să cârțești când vine necazul; pentru că ești un războinic, ești un biruitor în încercări, și știm că în cartea Apocalipsei, în Cer apar doar biruitorii. "Ei l-au biruit, prin sângele Mielului..., și nu și-au iubit viața chiar până la moarte." (Apocalipsa 12:11) Cel care se lasă cârmuit de Duhul are putere în duhul său să biruiască felul lui de a gândi

și decide în favoarea gândului lui Hristos. "Noi însă avem gândul lui Hristos." (1Corinteni 2:16)

Dacă vrei să fi un astfel de biruitor trebuie să înveți să dai jos volumul la vocea firii tale; trebuie să asculți așa cum El "s-a făcut ascultător." (Filipeni 2:8) O astfel de stare înseamnă că nu mai ești independent ci dependent de inspirația Duhului Sfânt. Scriptura ne învață că omului cel vechi, care avea autoritatea în noi (Romani 6:6), i s-au luat drepturile cu care ne poruncea. Este o stare care trebuie să o înveți, cu care să te deprinzi; stare în care omul vechi nu are autoritatea ci omul nou. " Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru." (Romani 6:11)

Starea spirituală bună, indiferent dacă ești la rugăciune sau nu, este o stare în care ești la un pas de lacrimi atunci când cugeți la jertfa Domnului și la bunătatea lui Dumnezeu pentru tine.

Dacă privești la rugăciune ca la ceva greu, înseamnă că privești la rugăciune din perspectiva omului vechi, pe când pentru omul cel nou, care a gustat că bun este Domnul, rugăciunea poate fi o bucurie.

Viața celor mai mulți oameni este toată căutătoare de confort și bleșug material, de aceea, fără a răstignii firea veche, este greu să te bucuri la rugăciune.

În interior am fost înnoiți prin nașterea din nou, care ne-a făcut un habitat potrivit pentru El, dar în afără nu încă, pentru că acuma cunoaștem în parte. (1Corinteni 13:9) "El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o

are de a-și supune toate lucrurile.” (Filipeni 3:21) Odată ce ajungem să fim un Templu a Duhului Sfânt, acesta trebuie menținut curat și Sfânt, de la cuget și gânduri până la fapte. Este posibil ca o carte ca aceasta să nu fie căutată, pentru că cei mai mulți nu vor să lupte cu ei, să se biruiască pe ei, cât privește firea pământească, și nu vor stăruința în rugăciune ci mai degrabă vor un "genie" care să le dea ce vor, când vor.

Întrebări care pot fi de folos celui care caută pe Dumnezeu: Ai fost născut din nou? Ai Duhul Sfânt? Ai fost umplut cu Duhul Sfânt? Te conduc emoțiile, care te fac să faci decizii din impulsul firii vechi?

Mulți visează la a face lucruri mari pentru Dumnezeu, dar chemarea lui Dumnezeu în viața noastră nu este mai sus ca și caracterul sfânt care poate fi văzut de cei din jur în viața noastră. Apostolul Pavel, privind la dorințele omului vechi se vede nenorocit (Romani 7:24), și este bine să nu avem nici noi păreri mai înalte despre omul nostru vechi. Dacă cineva vrea să trăiască în starea de nenorocit, face aceasta punând focusul, încrederea, pe el, pe meritele și atributele personale, dar cel credincios învață să pună focusul pe Duhul Sfânt din noi, înțelegând că nu omul vechi are puterea deciziei, crezându-ne capabili a rezolva orice, ci omul nou care este călăuzit de tot sfatul Scripturii. Într-o astfel de viață, când duhul tău este un habitat pentru Dumnezeu, poți trăii supranaturalul lui Dumnezeu ca viață normală. Domnul Isus este exemplul nostru în ce privește dependența de Dumnezeu. (Ioan 5:19)

Trăim pe pământ, dar antena noastră, dacă pot să-i spun așa, este la călăuzirea dată de Duhul Sfânt. Cu timpul, o

astfel de trăire mă trece de la o trăire în care spun eu, eu, eu la a spune El în noi, El, El. "Fiul nu poate face nimic de la Sine" (Ioan 5:19), și în baza acestor smerite cuvinte ale Fiului ar trebui să spunem și noi că nu vrem să facem nimic de la noi, ci cârmuiți de Duhul. Acest fel de gândire merge împotriva culturii în care trăim, care promovează egocentrismul: eu, eu, eu. El în noi ne învață să trăim de aici în Împărăția Lui. "Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru." (Luca 17:21) "Hristos în voi, nădejdea slavei." (Coloseni 1:27) Nu ai cum să-L ai pe Hristos în tine cu adevărat și să fi mediocru sau ordinar. Nu poți să ai gândul lui Hristos (Filipeni 2:5) și să nu dorești să cauți neprihănirea. Domnul Isus este văzut în noi pe măsură ce omul nou se maturizează. A umbla cârmuit de Duhul înseamnă a trăii prezența Lui cu tine pe oriunde mergi.

Dumnezeu l-a pus pe Hristos în noi ca să ne poată iubii ca pe Fiul Său. Tot Cerul este interesat și se bucură de Isus din noi. O astfel de stare, a prezenței Lui, când îți vorbește, nu poți să o grăbești. Aceste trăiri sunt posibile celui care are inima de slujitor, sau chiar rob din dragoste a lui Isus Hristos; este pentru acela care vrea Adevărul așa cum îl știe Dumnezeu, și nu cum ar fi convenient firii vechi. Pentru o viață spirituală de biruință, avem nevoie să cunoaștem cum să trăim în Duhul, cum spune apostolul Ioan. "In ziua Domnului eram în Duhul." (Apocalipsa 1:10) Este posibil celui născut din Dumnezeu să umble cârmuit de Duhul, să cânte și să se roage cu duhul cum spune apostolul Pavel. (1Corinteni 14:15) Biserica are nevoie de suflete care trăiesc în Duhul neâncetat, și sub această ungere să cheme

oamenii la mântuire; fiecare lucrând după măsura harului care l-a primit de la Hristos. (Efeseni 4:7)

Industria cosmetică vinde produse de 50 de miliarde de dolari pe an ca să înfrumusețeze femeile și bărbații în exterior.

Domnul Isus, care privește la inimă, ne spune că până la urmă "carnea nu folosește la nimic." (Ioan 6:63) Trupul acesta, când murim, rămâne ca o cochilie părăsită, iar sufletul pleacă la stăpânul pe care acel suflet și la ales și la slujit. Dumnezeu este interesat mult mai mult în sufletul și duhul nostru, trezit la viață prin pocăință, decât de trupul nostru; este interesat în acei care-și găsesc plăcerea trăind după îndemnul duhului (Romani 8:1-5); găsindu-și plăcerea în a face voia lui Dumnezeu; bucurându-se încă de aici de răsplătirile și promisiunile Lui pentru cei credincioși.

Este scris în ADN-ul nostru de la naștere să facem ce Dumnezeu ne spune în Scriptură să nu facem – să păcătuim. Păcatul este distructiv pentru om și pentru relația lui cu Dumnezeu. El ne-a iubit cu sacrificiu, ca să scăpăm de vina păcatului, de aceea cei ce înțeleg că El este bun, îi aduc închinare prin ce spun, prin ce cântă, și prin felul în care trăiesc. O astfel de trăire, spre slava lui Dumnezeu, se dovedește a fi reală sau falsă, de fațadă, când apare criza, necazul, care separă creștinii de vreme bună de creștinii care-și țin legământul mărturisit la botez până la moarte.

El, care a chemat Universul cunoscut de noi, în existența din nimic, îl poate reduce la nimic; dar a ales să facă și să ducă la îndeplinire un plan de salvare a omului căzut în păcat, prin a deveni om, și a murit o moarte

înlocuitoare pentru noi. "Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi ca noi să fim neprihanirea lui Dumnezeu în El." (2Corinteni 5:21), fără să mai trăiesc agonia păcatelor făcute dar iertate.

Un fel de a privi sfințirea noastră este prin a înțelege că este o punere deoparte pentru Dumnezeu; o separare de felul lumii de a trăi; este iubirea neprihănirii, care în compania evlaviei stârnește dragostea pentru Dumnezeu și pentru sufletele oamenilor.

A căuta și urma calea sfințeniei face parte din a urma calea îngustă, și nu este ceva negociabil pentru cei ce vor să intre în Împărăție. (Evrei 11:14) Sfințenia este o stare care, în ascultare de Stăpân, crește în ambianța roadei Duhului Sfânt. (Galateni 5:24) Sfințenia, care este podoaba casei Domnului, a fost și va rămâne întotdeauna condiția de a fi în prezența Domnului, de a auzii glasul Lui, și de a fi folosit de El.

Unul din potrivnicii care ne pot oprii accesul la intimitate cu Domnul este firea noastră pământească. Odată ce am înțeles că Dumnezeu este de necuprins de mintea noastră, trebuie în primul rând să-L ascultăm, nu să-L înțelegem în toate.

Mulți vor ce are Dumnezeu fără să plătească prețul ascultării, a conformării după Cuvânt. Trăim după îndemnurile Duhului, după călăuzirea Cuvântului, prin discernământul din noi, și nu după sentimente, întrucât acestea nu au calitatea să ne conducă.

În prezent, lumea noastră este un câmp de luptă spirituală. Lucrează Dumnezeu, dar lucrează și Satan pentru

acum. Vine vremea când va lucra numai Dumnezeu. În jurul nostru au loc atacuri, apărarea îngerilor, cuceriri, eliberări, și activitatea aceasta este mai intensă în jurul Bisericii, care nu este o clădire ci trupul lui Hristos, alcătuit din sufletele mântuite, și include și pe cei care au murit în Domnul. Spun că este o activitate mai intensă pentru că cei care nu-L cunosc pe Domnul sunt deja de partea întunericului. "Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău." (1Ioan 5:19)

Pentru cel credincios, o zi bună este când nu păcătuiește, și în dimensiunea spirituală are legătură cu Dumnezeu, și aduce ceva câștig Împărăției lui Dumnezeu, pentru că un suflet sănătos are scopurile Împărăției în inimă. Succes în viață este să răspunzi chemării la Hristos, ca apoi, umblând în plinătatea Duhului, să aduci multă roadă, adică câștig Împărăției Lui. O astfel de viață o numim o stare de evlavie, cuvioșenie, care nu se raportează la lucrurile pământești, ci la relația cu Dumnezeu. Este o relație subordonată Duhului Sfânt; este o prețuire a lucrărilor sfinte în care poți ca să auzi glasul Lui în intimitatea rugăciunii.

Uneori, când Duhul Sfânt îți spune doua trei vorbe, fac cât o sută. La fel ca și Ieremia care a scris ce Dumnezeu i-a spus, este bine să fi gata să scrii ce spune El, odată ce înveți să intri în această stare binecuvântată de părtășie, pentru că, cuvintele se uită, zboară, dar ce scrii rămâne.

Când El ne vorbește, într-un fel sau altul, să nu ne îngâmăm, pentru că știm cum am fost noi când eram fără Dumnezeu (Efeseni 2:12); și ca să fi în siguranță, tot meritul să-i dai Lui. Credincioșii de ținută spirituală înaltă, plini de

daruri, au înțeles importanța unei vieți smerite, pentru că ei știu că El nu umblă cu cei mândrii.

Noi, care avem harul și chemarea de a vesti Evanghelia, suntem trimiși împuterniciți de El, suntem parteneri cu El în mântuirea oamenilor, și oricare ar fi circumstanțele, știm că El, care prin Fiul Său ne socotește neprihăniți, este mai mare. (Romani 8:31-33)

Trăim vremea când dragostea multora s-a răcit; au pornit pe calea credinței cu mare iureș, dar s-au oprit a mai înainta pe cale. Parcă au uitat că suntem mântuiți prin credință, dar suntem judecați după fapte. Au obosit mulți, râvna pentru lucrarea Lui a fost depășită de râvna pentru lucrurile trecătoare ale pământului, și nu puțini cad pradă dependențelor greșite.

Uneori nu se ține seama că neascultarea ne poate face să pierdem ungera.

Facem efort pentru un câștig imediat, oare de ce nu și petru suflet?

Omul se asociază cu satan prin neascultare.

Orice păcat ascuns este un dosar deschis în Cer.

Păcatul creează dependența, stimulează simțurile, și creează plăcere pe moment. În acest fel satan pune stăpânire pe viața omului care-i slujește, odată ce el ia controlul minții omului. Dorința vrăjmașului este să țină omul în ceața păcatului până vine clipa când solul întunericului vine să-i colecteze sufletul. Se pare că Dumnezeu nu a găsit cuvânt mai potrivit ca "nebulule!" (Luca 12:20) omului care nu se îngrijește de suflet. De aceea, înainte de a pleca pe cărarea de pe care nu ai

să te mai întorci (Iov 16:22), fă-ți bine cu binele făcut de Altul, prin jertfa desăvârșita de la Golgota.

Cel mai grozav lucru în viața unui pământean este să ceară și să primească mântuirea de la Dumnezeu. "Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni." (Efeseni 2:8-9)

Nu poți scăpa de moarte (Evrei 9:27), cu excepția răpirii, dar poți scăpa de frica morții.

Chemăm oamenii la Hristos, nu la religie de un fel sau altul, ci urmând calea trasată de Scriptură. Ai fost băgat în seamă de Dumnezeu care prin o carte ca și aceasta te cheamă să-ți ofere viața veșnică.

Oamenii se condamnă singuri la Iad prin refuzul pocăinței, și Dumnezeu doar confirmă ce omul a ales, când alege oferta lumii.

Alexandru Macedon înainte de moarte a spus că a avut totul, și "totul" era nimic. La această tristă concluzie ajung într-o zi bogații lumii care pleacă în veșnicie neîmpăcați cu Dumnezeu.

Poți primii viața veșnică, darul lui Dumnezeu pentru tine. (Ioan 17:3) Ușa mântuirii este deschisă ca să fi, metaforic vorbind, Mireasa Domnului Isus. "El ne-a mântuit, nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt." (Tit 3:5)

Dacă cumva s-a întâmplat să dai peste această carte, care ți se pare că vorbește de lucruri care nu le-ai mai auzit, pe care nu le înțelegi, dar ai dori să ai siguranța mântuirii sufletului tău, poți să începi prin a crede în Domnul Isus care a murit în locul tău; apoi cere-I să te ierte de orice păcat, în meritul jefei Lui, și în căință față de trecutul păcătos să ai iertare deplină, și experiența nașterii din nou. (Ioan 3:1-7)

Pocăința este o stare de prăbușire înaintea lui Dumnezeu, de cele mai multe ori pe genunchi, recunoscând că ai păcate de a căror urmare nu scapi. Este renunțarea, cu voia, la imaginea înaltă și meritoasă despre tine însuși. Este ce spune Iacov 4:9: "Simțiți-vă ticăloșia; tânguți-vă și plângeți!" Este o stare care a experimentat-o John Knox, când s-a pocăit; omul prin care a pornit reforma în Scoția: "găsesc în mine numai deșertăciune și stricăciune." Este capitularea înaintea voii Lui; este întoarcerea de la felul lumii la felul Sfânt a lui Dumnezeu.

Pocăința presupune o curăție ființei noastre trinitare (1Tesaloniceni 5:23) de orice stricăciune și întinare a păcatului. Este trecerea de la o iubire subțire, ca zâmbetul Americanului, la o iubire sinceră pentru fiecare suflet și oricare suflet.

Pocăința nu este doar religie; un efort omenesc în căutarea de relegare de Divinitate, ci este o schimbare din temelie a vieții, numită nașterea din nou. Această minune personală, posibilă în meritul jertfei din Calvar, este vestită și promisă în vechiul și noul testament. În Ezechiel 18:31 este numită prin promisiunea unei inimi noi și a unui duh nou. La Coloseni 3 este descrisă ca dezbrăcarea unei haine și

îmbrăcarea cu o haină nouă; la Ioan 3 Domnul Isus o numește naștere din apă și din Duh.

Așa cum părinții transmit prin gene caracteristici copiilor lor, prin nașterea de sus Dumnezeu transmite și dezvoltă în copiii Lui caracteristicile Lui sfinte. Tot așa, spiritual vorbind, satan transmite trăsăturile lui de caracter copiilor lui. "Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru." (Ioan 8:44)

Este ce-a mai bună decizie care am făcut-o în viața mea.

În astfel de momente ești primit, iertat, înfiat, înnoit și făcut moștenitor al Cerului.

Mesajul Evangheliei nu este în primul rând Iadul, care nu este o fane ci o realitate, este un loc înțeles și crezut de cei mai mulți prea târziu; ci mesajul Bibliei este că Isus a murit pentru tine; a plătit să ți se șteargă păcatele și să fi mântuit, dacă vrei.

În dragostea Lui pentru om, El ne-a lăsat libertatea de a alege lumea cu ofertele ei păcătoase, ori pocăința, prin care duhul tău devine viu. "Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El." (1Ioan 4:9)

Crucea Lui este locul unde trebuie să moară omul vechi și de acolo să trăiască omul nou. Trebuie să mori dacă vrei să trăiești; nu o moarte biologică, ci trebuie să mori față de lume și poruncile vechiului stăpân de a păcătui.

În vechime, când un rob murea era, în sfârșit, liber de stăpân. În mod asemănător, noi murim față de lume și suntem îngropați în apa botezului. Odată ce am făcut botezul

în apă, nu doar renunțăm la filozofia naturalismului, a evoluției prin care omul încearcă să scape de ideea de Creator și judecată, ci continuăm a scoate sau a schimba orice din viața noastră care ne-ar putea întina și duce la felul lumii de a trăi.

Terminăm cu băuturile distilate, spirtoase și orice formă de alcool, trabuc, literatură murdară, vocabular murdar, haine deșănțate care provoacă gânduri murdare în mintea celor firești; bijuterii care să arate un statut deosebit.

Este bine să știm că prietenii necredincioși pe care-i acceptăm, chiar dacă nu observăm, ne vor schimba și face neroditori.

Renunțăm la muzica lumii care are în substrat acțiune demonică.

Nu mai participăm la pomeni care este părtășie cu dracii. (Psalm 106:28)

Indiferent dacă alegi să-L primești s-au să-L refuzi, El va fi proslăvit prin viața ta. Dacă-L primești, prin a te mântuiri; iar dacă-l refuzi, prin a te pedepsi să fi veșnic departe de El.

Pocăința este astăzi încă un privilegiu aducător de libertate, de mântuire, și de prietenie cu Dumnezeu, pentru orice păcătos; privilegiu care și l-ar dori sufletele care sunt acum în iad.

Chiar dacă trebuie să folosim o onestie brutală, trebuie să știm că Raiul și Iadul sunt reale literal, ele există, și peste mai puțin de 100 de ani, eu și tu vei fi pentru totdeauna în unul din ele.

Un verset aducător de pace în inima celui care se pocăiește este acela care spune că după ce moare, în credința în Domnul Isus, nu mai merge la judecată. "Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață." (Ioan 5:24)

Pocăința este opțională, dar moartea nu este, și nici judecata care urmează pentru cel nemântuit. (Evrei 9:27)

Cred că El regretă refuzul oricărui păcătos, până la lacrimi chiar în dreptul celor ce-l refuză mâna de împăcare, pentru că știe chinul ce-l aștepta pe acela care nu se pocăiește. (Luca 16:25) Bogatul care a ajuns în iad nu a întrebat: de ce sunt aici? de ce Lazăr este acolo? Nu a întrebat până când? deoarece acolo fiecare știe că merită acel loc de chin veșnic. "Nu vă înșelați: Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera." (Galateni 6:7) Ar fi o nebunie să sameni grâu și să te pregătești pentru o recoltă de sfecla. La fel, cel care nu se împacă cu Dumnezeu nu se poate aștepta la nimic bun în viața după moarte.

Este un postulat că nescultarea se plătește. "Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții." (1Corinteni 6:9)

Ce-i de făcut atunci? Care este porunca Lui? "Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască." (Faptele Apostolilor 17:30)

Pocăința nu este o sugestie ci o poruncă, și neutru nu poți ca să fi.

"Isus a zis: Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar muri, va trăi." (Ioan 11:25) Pentru cel credincios, moartea este doar o ușă spre nemurire.

Evangelhia este vestea bună că Dumnezeu este gata să ierte pe cel ce se vede păcătos și vine la El.

Oricât ai avea pe pământ, dacă nu ai mântuire nu te poți bucura deplin pentru că ești muritor; dar dacă Fiul lui Dumnezeu îți dă viață, trăiești veșnic.

Nu trebuie să te uiți la cei care au marfă în vitrină, dar nimic pe rafturi înlăuntru; adică spun că sunt copiii Domnului, dar faptele spun altceva. Domnul Isus este exemplul nostru în care nu s-a găsit păcat. Mulți se poticnesc în cei care spun că sunt pocăiți, dar nu sunt. Faptul că acel fel de falși vor merge în pierzarea veșnică nu-ți va ușura de loc chinul veșnic, de aceea împacăte cu Dumnezeu, cerându-I milă și iertare, și cum mi-a dat-o mie, ți-o va da și ție.

Ne putem pocăi, ori ne putem gândi la cum va fi în iad. Dumnezeu ți-a dat o viață, ți-a scos în cale oportunitatea mântuirii prin auzirea Evangheliei, care este darul lui Dumnezeu ce nu se poate cumpăra vreodată cu fapte bune. "Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu." (Efeseni 2:8) Este decizia noastră, a fiecăruia, dacă vrem să petrecem veșnicia cu Dumnezeu sau, prin refuzul pocăinței după Scripturi, să petrecem veșnicia în chin și rușine veșnică.

Există o finalitate a vieții biologice, dar și a oportunității de a veni la Hristos și a primi darul mântuirii

prin credință. (Evrei 4:2) El are putere să te scape de păcatul care niciodată nu satisface deplin, pentru că întotdeauna vrei mai mult; și ca faptură nouă (2 Corinteni 5:17) în Hristos, să-ți dea dorințe noi, care să-ți adune la El o răsplătire veșnică.

Eu, care te chem la mântuire, sunt doar un păcătos iertat, care depinde de harul lui Dumnezeu, și am însărcinarea să-ți spun că El te iubește mai mult decât te poți iubi tu.

Elitele lumii cred că stăpânesc peste omenire, dar Dumnezeu râde de planurile lor (Psalm 2:4); și dintr-un simț al urgenței noi, ca trimiși împuterniciți de El (2Corinteni 5:20), însărcinați fiind cu slujba împăcării (2Corinteni 5:18), chemăm oamenii la împăcare cu Dumnezeu, prin meritul Domnului Isus care a murit, și a plătit astfel pentru vina noastră.

Oamenii vor progres și fericire fără Dumnezeu, dar acest lucru este o imposibilitate la modul permanent, și cei ce-L refuză pe Domnul Isus ca Mântuitor, ÎL vor cunoaște ca Judecător, și vor suferii mânia Lui Dumnezeu.

Orice păcătos, cât timp este în viață, prin rugaciune sinceră către Dumnezeu poate primii mântuirea.

Rugăciunea aceasta a predării poate fi asemănată cu un proces de judecată, cu o evaluare proprie în care te vezi vinovat, și neputincios de a te salva singur, și în acest fel îți dechide ușa harului să primești iertarea, și înfierea în familia lui Dumnezeu. (Ioan 1:12)

În Împărăția lui Dumnezeu intri prin a te naște din nou. Este nevoie să crezi în Domnul Isus Fiul lui Dumnezeu, este nevoie de căință pentru păcatul din trecut și părăsirea

lui, este nevoie de botez în apă, când îl mărturisești ca Domn ca om matur, nu ca un copil mic care nu poate lua decizii, și în al patrulea rând, este nevoie să primești Duhul Sfânt.

În vremea aceasta, când lumea parcă scârțâie din toate încheieturile, și se întunecă spiritual pe zi ce trece, printr-o rugăciune sinceră, spontană, cu credință în El și jerfa Lui pentru tine, poți să începi o viață nouă, odată ce te-ai căit și ai hotărât să părăsești faptele moarte. (Evrei 6:1)

În schimbul căinței pentru trecutul muradar, pe care te-ai decis să-l părăsești, Domnul Isus te iartă și te primește în familia Lui. Duhul Sfânt, în mod tainic, te face o făptură nouă care are părtășie cu Dumnezeu Creatorul a toate; te ajută să ajungi la binecuvântata stare de prietenie cu El, așa ca să auzi glasul Lui.

Vino la Hristos! Vino la viață veșnică, în dar și fără plată!